

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עה.

(א) לעיל עב: טיר יב:
(ב) [לקמן ע"ז: א] ושיין
(ג) עוד לך ע"ז: ד) ע"כ
שיין לך הקדושה: (ה) וכל
זה טעמו הדפוס: (ו) ושיין
ל"כ"ב.

תורה אור השלם
1. כל גדר וכל שבועת
אשר לענת נפש אישה
יקיימו ואישה יפרת:
במדבר ל יד

הגהות הב"ח
(א) גמ' מדקתני בן
שעשה: (ב) רש"י ד"ה
ומאי מילא כוונתיה דרבי
אמי ממש: (ג) ד"ה
מתניין וכו' דטעמא וכו'
מדקא קיי דימנה אשה
אלמנה וכו' ומדקאמור
הבא דלמא ל"ל הדין:
(ד) ד"ה מימל וכו' משום
הדבר:

מוסף רש"י
כל הנדרים ב"ו הרי הן
קיימין לא אמר כלום.
דעדיין לא נא מהדר לעולם
והיך יכול לקיימו [ע"כ
ע"ב]. לא בא לכלל הקם
לא בא לכלל הפר.
הלך לא מני מפר אלף
לאחר שמרה שנה לכלל
הקם [לקמן ע"ז].

פירושי הרא"ש
הקתני ב"ו שעשה
בה מאמר ומכלל
דשמעיה ליה ל"ו אלא
דליירי בשעשה בה
מאמר: דקתני משנכנסה
לרשותו. דמשנכנסה לרשותו
אמר שכבד ע"ו לו חלק זה
היינו מאמר: מתניין הרי
הן קיימין לא אמר כלום.
כדפרשית לעיל דהוה ליה
קיום בטעות לפי שיש
נדרים שלא יתפוק וכו'
אליעזר ממאי פירש כאן
עוד טעם אחר שקיים
נדרים שלא לכלל איסור
מאותם שלא נא לכלל
איסור מיהו נריכס את
לעטס הראשון דהא רבנן
קאמרי דנדרים דלענת
שלח נא לכלל הקם לא
נא לכלל הפר ומנה לכו
לרבנן דנדרים שלענתו שלא
נא לכלל הקם דהא לא
אמרו ק"ו אלף ע"כ משום
דהו כמי קיום בטעות:
את שבא לכלל הקם:
היינו נדרים שכבד ח"ו.
גמ' מודל חייילי ובבבלי:
אותם נדרים שהרם כבד
לאשמו שמהרה אותם ח"ו
ומטעמו לאתרא או לא
חייילי כלל:

ומאי תניא כוונתיה (א) ממאי משכמינן הכא דתניא כוונתיה דר' אמר
דשעשה בה מאמר פליגי: **מדקתני ר"ע** אומר כלום חלקנו בין יבם
כו' בין שעשה בה מאמר כו'. מכלל דשמעיה ליה לר"א דאמר
דשעשה בה מאמר יפר והארי מהדר ליה ר"ע הכי: א"ג. **מדקאמור**
ר' אליעזר צרישא משנכנסה לרשותו
נגמרה לו אשה שיש לו חלק בה וכו'
אינו דין שתגמר לו ואי דלא קדיש דלא
עשה בה מאמר מאי נגמרה לו איכא:
אי אשה מודה שאפילו עשה בה
מאמר שאין חייבין עליה סקילה
כנערה המאורסה הלכך לגבי נדרים
נמי לא הוה ככרוסה ואהי אינו כולי
להפר לה: **מסניטין נמי** דיקא. כרבי
אמי (א) טעמא דר"ע דלמר צברייתא
וכשאר דברים כן נדרים משום סקילה
הוא דקאמר: **דקתני אין היבמה**
גמורה לאישה מדקא קרי לה
ליבמה אשה אלמנה כשעשה בה מאמר
עסקינן ומדלמור הכי דליכא נמי
לקיים לארוסה שמע מינה דמשום
סקילה הוא דקאמר ר"ע דאינו מפר
כשם שמפר לארוסה: **מתני' הרי**
הן קיימין לא אמר כלום דנדרים
שלא נא לעולם אינו יכול לקיים:
שכבד איסור שכבד נדרה
וקא חייב עליה אפילו הכי מפר כ"ש
דמפר אותן שלא נא לכלל איסור
כשיבאו דעדיין לית בהו מששא. אל
לענין קיום אי אפשר שיהיו כן
דנדרים שכבד נא לכלל איסור דין הוא שיקיים הלכך לא אמר כלום
לדברי הכל: **אם שלא נא לכלל הקם** שעדיין לא נא לעולם ואי
אפשר לקיימו דקתני דכי אמר הרי הן קיימין לא אמר כלום:
אינו נא לנלל הפר דאינו יכול להפר: **גמ' מוחל חייילי** עליה
ובטלי לאתרא משום (ה) דהפכה קודם לכן: או דילמא לא
חייילי כלל דהפכה דעבד קא מהניאל דלא חייילא עליה שם נדר:

דאמי
יש זיקה ולעיל פרישנא טעמא דר"ע משום דצבירא ליה אין זיקה וכל
חזינן דאפילו צבירא ליה לר"ע דיש זיקה מני אמר דלא יפר לפי שאין
וכיון דקלקסה בן עזאי לר"ע וחזינהו לר"א ור' יהושע צדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כוונתיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבם לא מני מפר אב במקום יבם מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא דהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרה צבית אביה או בעורה ארוסה מני מפר לה דכל הילכא ארוס מת העלל ומרוקנה רשות לאב והכא כיון דלא זכי יבם
בנדרים יבמה כמאן דליתיה דמי. ומנה שפרשתי לעמלה (דף ע"א): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בהיא דב"ש סברי שנדרים נמי שנראו לארוס
מתרוקנה רשות לאב כ"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל שפרשתי דמשום דכיון דנראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון ואע"ג דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כאלו איתיה אפי נשמי. וליכא ארוס אלדין נמי יבם כ"ל דלא זכי בנדרים ארוס
ראשון אב מני מפר. מיהו בנדרים שנדרה צבית יבם אכתי מספקא לי. והו מה שנראה לי צוה ולענין מעשה נדרים עיון וצדיקה בצדדי הראשונים
ז"ל: **מתני' האומר לאשמו וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני** מאותה עשה שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיבא ממקום ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעודו אללה מדור נדרים שיבא
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ב). דהיא דהאומר לאשמו: **הרי הן קיימין לא אמר כלום**. דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואזיל (ו) ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת) אם הפר נדרים שבאו לכלל איסור שהם חוקים ציומר שכבד חלו לא יפר נדרים
שלא נא לכלל איסור ולא חמירי כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמירי מני לקיימו מאן לימא לן הכי
בנדרים שעדיין לא חלו דלא אלימי: **אם שבא לכלל הקם** נדרים שחלו: **לא נא לכלל הפר** נדרים שלא חלו: **לא נא לכלל הפר** דאע"ג
דליכא ק"ו בעל כרחך הקיפון הכתוב: **גמ' לר"א מוחל חייילין ובעלן**. לר"א דלמר דמני מפר נדרים קודם שתדור מי אמרינן דאותן נדרים
שנדרה לאחר הפרה חייילי דהפרה לא מעבכא צבו ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חייילי כלל כיון שהפר לה קודם שנדרה: (א) **דאחסי**
אחרינא צדינן נדרא. כגון שנדרה היא צביר וצא אחר ואמר ואני כמותה אי אמרת חייילין ובעלן היא תפסיסותא דנהי דבעלן להו מיד
אפי' הכי כיון דחייילי מני מתפסם צבו דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חייילי ליכא חששא הלכך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חייילין ובעלן היכי מני מתפסם מאי שנא ממאי דבער לן צריש ממילתין (דף ע"א): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
זריקה דמני קמיה והתפסם צבי בשר אחר ואמר זה כזה דאיעביד לן אי דמעיקרא קמתפסין ואסור או דהיתרא דהשתא קמתפסין ושרי
ומסקנא דהיתרא קמתפסין אפי' למימר דלא דמי דשמי התם דלמור זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוה ע"כ נשמי קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והאי מתפסם צבו דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חייילי ליכא חששא הלכך לא הויה התפסה.
כ"ג. ומקשו הוה הכא ונהי דחייילא התפסם מאי הוה נמי דלמור דכיון דאתפסם צבו כי אבעל נדרה קמא אבעל נמי האי דליינא דאתפסם סבין
הוא כדתנן צ"פ מי שאמר צ"פ (מיר כ): הריני נזיר ושמע צביר ואמר ואני כמותה ונזירין ואתר אחד מהן הותרו כולן ולעיל נמי צ"פ ד'
נדרים (דף כו. וכו. וכו. וכו.) אמר דשפתלן זה צוה הותר הראשון הותרו כולן ולא קושיא היא כלל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
כולן אלא דהיתר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלכך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם ובעלם לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא אע"פ שהותר הראשון איך באיסקרייהו קיימי שאין התפסה שלהם בטלה בכך וגמרה היא
בדיאל

תניא כוונתיה דר' אמי (א) דקתני בין שעשה
בה מאמר ובין שלא עשה בה מאמר א"ג
מרישא דקתני משנכנסה לרשותו נגמרה
לו ואי דלא קדיש מאי נגמרה לו תפשוט
מיניה כשעשה בה מאמר מאי וכשאר
דברים כן נדרים דקתני אמר רבא הכי קתני
אי אתה מודה שאין חייבין סקילה כנערה
המאורסה אמר רב אשי מתני' נמי דיקא אין
יבמה גמורה לאישה כשם שארוסה גמורה
לאישה: **מתני' הרי הן קיימין** כל
הנדרים שתדוריו מכאן עד שאבא ממקום
פלוני הרי הן קיימין לא אמר כלום הרי הן
מופרין ר' אליעזר אמר מופר והכ"א יא"נו
מופר אמר ר"א אם הפר נדרים שבאו לכלל
איסור לא יפר נדרים שלא באו לכלל איסור
אמרו לו הרי הוא אומר ואישה יקיימו ואישה
יפרנו א את שבא לכלל הקם בא לכלל הפר
לא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפר:
גמ' איבעיא להו לר"א מוחל חלין ובטלין
או דלמא לא חלין כלל לכאוי נפקא מינה
כגון

משנכנסה לרשותו אינו דין שתגמר לו אלא ריש מילתא נקט: **מאי נשאר**
דברים כן נדרים דקתני. מאי נינהו אותן דברים דקא יליף נדרים
מינייהו: שאין חייבין עליה סקילה. שאין חייבין על היבמה סקילה
ואפילו עשה בה מאמר. אלמנה לא עריף מאמר דיבמה כקדושין
דארוסה: **מסניטין נמי** דיקא. דמחויב סקילה קא מייתי ראייה:
כשם שארוסה גמורה לאשמו מפר לא לכלל דאע"ג דקיי"ל
הלכה קיי"ל כר"ע דאינו מפר לא לכלל דאע"ג דקיי"ל
איכא הליבא דמימר ה"מ נקמרי דחיימי לה הך צברייתא אכל בתר דחיימי לה
חזינן דאפילו צבירא ליה אין זיקה וכל חזינן דאפילו צבירא ליה לר"ע דיש זיקה מני אמר דלא יפר לפי שאין
וכיון דקלקסה בן עזאי לר"ע וחזינהו לר"א ור' יהושע צדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כוונתיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבם לא מני מפר אב במקום יבם מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא דהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרה צבית אביה או בעורה ארוסה מני מפר לה דכל הילכא ארוס מת העלל ומרוקנה רשות לאב והכא כיון דלא זכי יבם
בנדרים יבמה כמאן דליתיה דמי. ומנה שפרשתי לעמלה (דף ע"א): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בהיא דב"ש סברי שנדרים נמי שנראו לארוס
מתרוקנה רשות לאב כ"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל שפרשתי דמשום דכיון דנראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון ואע"ג דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כאלו איתיה אפי נשמי. וליכא ארוס אלדין נמי יבם כ"ל דלא זכי בנדרים ארוס
ראשון אב מני מפר. מיהו בנדרים שנדרה צבית יבם אכתי מספקא לי. והו מה שנראה לי צוה ולענין מעשה נדרים עיון וצדיקה בצדדי הראשונים
ז"ל: **מתני' האומר לאשמו וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני** מאותה עשה שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיבא ממקום ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעודו אללה מדור נדרים שיבא
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ב). דהיא דהאומר לאשמו: **הרי הן קיימין לא אמר כלום**. דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואזיל (ו) ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת) אם הפר נדרים שבאו לכלל איסור שהם חוקים ציומר שכבד חלו לא יפר נדרים
שלא נא לכלל איסור ולא חמירי כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמירי מני לקיימו מאן לימא לן הכי
בנדרים שעדיין לא חלו דלא אלימי: **אם שבא לכלל הקם** נדרים שחלו: **לא נא לכלל הפר** נדרים שלא חלו: **לא נא לכלל הפר** דאע"ג
דליכא ק"ו בעל כרחך הקיפון הכתוב: **גמ' לר"א מוחל חייילין ובעלן**. לר"א דלמר דמני מפר נדרים קודם שתדור מי אמרינן דאותן נדרים
שנדרה לאחר הפרה חייילי דהפרה לא מעבכא צבו ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חייילי כלל כיון שהפר לה קודם שנדרה: (א) **דאחסי**
אחרינא צדינן נדרא. כגון שנדרה היא צביר וצא אחר ואמר ואני כמותה אי אמרת חייילין ובעלן היא תפסיסותא דנהי דבעלן להו מיד
אפי' הכי כיון דחייילי מני מתפסם צבו דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חייילי ליכא חששא הלכך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חייילין ובעלן היכי מני מתפסם מאי שנא ממאי דבער לן צריש ממילתין (דף ע"א): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
זריקה דמני קמיה והתפסם צבי בשר אחר ואמר זה כזה דאיעביד לן אי דמעיקרא קמתפסין ואסור או דהיתרא דהשתא קמתפסין ושרי
ומסקנא דהיתרא קמתפסין אפי' למימר דלא דמי דשמי התם דלמור זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוה ע"כ נשמי קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והאי מתפסם צבו דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חייילי ליכא חששא הלכך לא הויה התפסה.
כ"ג. ומקשו הוה הכא ונהי דחייילא התפסם מאי הוה נמי דלמור דכיון דאתפסם צבו כי אבעל נדרה קמא אבעל נמי האי דליינא דאתפסם סבין
הוא כדתנן צ"פ מי שאמר צ"פ (מיר כ): הריני נזיר ושמע צביר ואמר ואני כמותה ונזירין ואתר אחד מהן הותרו כולן ולעיל נמי צ"פ ד'
נדרים (דף כו. וכו. וכו. וכו.) אמר דשפתלן זה צוה הותר הראשון הותרו כולן ולא קושיא היא כלל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
כולן אלא דהיתר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלכך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם ובעלם לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא אע"פ שהותר הראשון איך באיסקרייהו קיימי שאין התפסה שלהם בטלה בכך וגמרה היא
בדיאל

ב"ב א ב מ"י פ"ג מהל'
נדרים הלכה כן סגמ
לאין רמב ט"ו ע"כ י"ד
סומן רלז עסקי חכ:

תוספות
מאי תניא כוונתיה דר'
אמי. מלחיה דבר מן
הצרייתא [מיימי ראייה]
ד"ר"א בשעשה מאמר
קאמר: דקתני ר"ע
שעשה בה מאמר
כו'. אלמא שמעיה לר"א
דשעשה מאמר ק"ו א"ג
ב"ר"א. למר כ"ו אמי,
מדקתני משנכנסה לרשותו
מ"י ע"כ משנכנסה לרשותו
אינו דין שתגמר לו,
משנכנסה לרשותו דיבמה.
והתלמוד אינו מציא כ"א
תלת הדכר דנגמר, ואי
דברים [א"י מספיק]
דיבמה קמתי, אלף פשוט
בשעשה מאמר איירי:
מאי ובשאר דבריי. דלעיל
(דף ע"ב) שאין חייב עליה
סקילה. גם אחר שעשה
בה מאמר, וכו' ציוס
לא נא לעולם אינו יכול
לקיים לארוסה שמע מינה
דמשום סקילה הוא דקאמר
ר"ע דאינו מפר כשם שמפר
לארוסה: **מתני' הרי הן**
קיימין לא אמר כלום דנדרים
שלא נא לעולם אינו יכול לקיים:
שכבד איסור שכבד נדרה
וקא חייב עליה אפילו הכי מפר כ"ש
דמפר אותן שלא נא לכלל איסור
כשיבאו דעדיין לית בהו מששא. אל
לענין קיום אי אפשר שיהיו כן
דנדרים שכבד נא לכלל איסור דין הוא שיקיים הלכך לא אמר כלום
לדברי הכל: **אם שלא נא לכלל הקם** שעדיין לא נא לעולם ואי
אפשר לקיימו דקתני דכי אמר הרי הן קיימין לא אמר כלום:
אינו נא לנלל הפר דאינו יכול להפר: **גמ' מוחל חייילי** עליה
ובטלי לאתרא משום (ה) דהפכה קודם לכן: או דילמא לא
חייילי כלל דהפכה דעבד קא מהניאל דלא חייילא עליה שם נדר:

גמ' איבעיא להו [לר"א] מוחל חייילי נדרים אשתו ובבבלי. פי' כשפכה לה נדרים שעתידה לדור [מימל חייילין ובעלן], מי אמרינן דחייילי ובעלן אחר שחלו שהרי הפר: